

træden, at et medlems fravær skal være af en vis varighed, men alene at det skyldes sygdom eller udførelse af offentligt hverv. At indkaldelsen af stedfortræderen kan ske også ved et medlems fravær i kortere perioder, vil især være af betydning, dersom medlemmet får forfald i perioden for det egentlige ligningsarbejde.

Der henvises endvidere til sidste stykke i svaret ad spørgsmål 28.

Spørgsmål 28:

Det ønskes oplyst, i hvilke tilfælde ministeren i medfør af § 66, stk. 6, påregner at fritage en kommune for pligten til at have ligningskommission.

Svar:

Efter den gældende ordning er ligningskommissionen obligatorisk for købstadkommunernes vedkommende, jfr. købstadkommunallovens § 24. For sognekommunernes vedkommende er spørgsmålet om ligningskommission et vedtægtsanliggende, idet det i landkommunallovens § 10, stk. 4, bestemmes, at der i styrelsesvedtægten kan træffes bestemmelse om, at ligningen i kommunen foretages af en ligningskommission.

Da der ved styrelseslovforslaget gives alle primærkommuner samme status i styrelsesmæssig henseende, har reglen i forslaget § 66 måttet udarbejdes som en fælles regel for de nuværende købstadkommuner og sognekommuner.

Det har imidlertid ikke med reglens udformning været hensigten at udvide pligten til at have ligningskommission i forhold til den bestående retstilstand, og det forudsættes derfor, at bestemmelsen om indenrigsministeriets adgang til at fritage en kommune for pligten til at have ligningskommission, således at ligningen foretages af kommunalbestyrelsen, praktiseres således, at en sognekommune, der efter den gældende ordning ikke har haft ligningskommission og ej heller ønsker det under den nye styrelseslov, normalt vil kunne opnå fritagelse for pligten hertil.

Reglerne om ligningskommission hører efter deres indhold snarere hjemme i skattelovgivningen end i den kommunale styrelseslovgivning og bør formentlig ved lejlighed overføres til skattelovgivningen.

Spørgsmål 29:

Vil det ikke være hensigtsmæssigt, om der i forbindelse med § 68 udfærdiges en regel om, i hvilket omfang kommunerne ved ansættelse af tjenestemænd skal udfærdige instruks for tjenestemændenes tjenesteforhold (pligter, kompetence osv.)?

Svar:

Da der består betydelige forskelle i opbygningen af de enkelte kommuners administration og i indholdet af den enkelte ansattes tjenesteforhold, vil det næppe være muligt eller hensigtsmæssigt i selve loven at foreskrive regler om, i hvilket omfang kommunerne ved ansættelse af tjenestemænd skal udfærdige instruks for disse. Der synes på dette punkt at burde overlades kommunalbestyrelserne en betydelig frihed, og spørgsmålet om de kommunale tjenestemænds forretninger er derfor i forslaget § 68 gjort til et vedtægtsanliggende.

Det må dog i denne forbindelse bemærkes, at der, jfr. bemærkningerne til § 68, for tiden foregår forhandlinger de kommunale organisationer imellem om muligheden af at etablere et fælles lønorgan, og at man, indtil resultatet af disse forhandlinger foreligger, har fundet det rigtigst stort set at opretholde den gældende retstilstand vedrørende de kommunalt ansattes forhold.

I overvejelserne om den endelige udformning af bestemmelsen om de kommunalt ansattes forhold vil også spørgsmålet om udarbejdelse af instruks for kommunalt ansatte kunne indgå.

Spørgsmål 30.

Kunne hjemmelen til at stadfæste kommunens styrelsesvedtægt, jfr. § 67 smh. § 2, eventuelt tillægges tilsynsmyndigheden i stedet for indenrigsministeren?

Svar:

De kommunale styrelsesvedtægter indeholder i modsætning til f. eks. sundhedsvedtægter og bygningsvedtægter ikke bestemmelser, der umiddelbart er bindende for borgerne, men er et supplement til lovreglerne om kommunalbestyrelsens og den kommunale administrations konstituering og virksomhed.

Medens lokale forhold af geografisk, er-